

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2005-711-0061

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 209 - Forslag til Lov om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love (Ét Fælles Inddrivelsessystem mv.).

Hermed sendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 1-3 af 2. maj 2006.

Kristian Jensen

/ K.-H. Ludolph

Spørgsmål 1: Vil ministeren redegøre for og begrunde, hvorfor erhvervslivet samlet skal have en fordel af forslaget, mens borgerne – først og fremmest de fattigste – betaler?

Svar: Forslaget om harmonisering af renten for krav under inddrivelse er båret af to hovedhensyn. For det første skal det ikke kunne betale sig at skyldte staten penge. Det gælder såvel borgere som virksomheder. Rente ifølge forslaget er derfor fastsat på niveau med den rente, der gælder ved for sen betaling på formuerettens område, og som også allerede i dag finder anvendelse for en række offentlige krav.

For det andet er harmonisering af rentereglerne påkrævet for at opnå et enkelt og gennemskueligt regelsæt, hvor alle krav under inddrivelse behandles efter de samme regler. Samtidig er harmonisering af renten nødvendig af hensyn til udviklingen af Ét Fælles Inddrivelsessystem, der skal håndtere alle krav, der overgår til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder en enkel dækningsrækkefølge, der omfatter alle krav under inddrivelse.

Den forskellige virkning af forslaget for henholdsvis borgere og virksomheder er en konsekvens af det meget brogede spektrum af renteregler, der gælder i dag. Uanset at krav til det offentlige nu inddrives samlet af restanceinddrivelsesmyndigheden under Skatteministeriet, forrentes kravene i dag vidt forskelligt afhængig af, hvilken type krav der er tale om. Der er krav, der slet ikke forrentes, mens andre krav forrentes med op til 12 pct. p.a. Herudover er reglerne for, hvorvidt der er fradragsret for renten forskellig afhængig af kravstype.

Harmonisering af renterne til én fælles inddrivelsesrente indebærer derfor nødvendigvis, at renten for visse krav nedsættes, mens renten for andre krav forhøjes. Det betyder i relation til virksomhederne samlet set en lempelse på 80 mio. kr., mens det for borgerne betyder en stramning på 55 mio. kr. årligt.

Spørgsmål 2: Er ministeren enig i, at forslaget gør det vanskeligt at tro på, at regeringen ikke ønsker at øge uligheden i samfundet?

Svar: Nej, det er jeg ikke enig i. Forslaget betyder tværtimod en mere ensartet og sammenhængende inddrivelse. Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 1 og 3.

Spørgsmål 3: Vil ministeren redegøre for, hvorledes lovforslaget påvirker muligheden for at tage individuelle hensyn, ikke mindst til udsatte grupper, i f. m. inddrivelsen?

Svar: Regeringens overordnede målsætning på inddrivelsesområdet er at sikre en ensartet og sammenhængende inddrivelse, hvor det lige behandles lige. De hensyn er også bærende i forhold til det forslag, der nu er fremsat om fælles rente og gebyrer og en samlet dækningsrækkefølge for alle krav under inddrivelse.

Det betyder på den anden side ikke, at der ikke i inddrivelsen skal være plads til at tage hensyn til særlige forhold vedrørende den enkelte skyldner.

Denne balance mellem enkle og ensartede regler og hensynet til den enkelte skyldner er blandt andet afspejlet i den del af lovforslaget, der vedrører dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. forslaget til § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Forslaget indebærer en enkel dækningsrækkefølge for alle krav under inddrivelse. Dækningsrækkefølgen tager højde for tilfælde, hvor skyldner eller fordringshaver har en

særlig interesse i, at bestemte krav dækkes forud for øvrige krav. Eksempelvis dækkes bødekra­v forud for andre krav, da disse krav må anses for særlig byrdefulde for skyldner.

Det kan dog ikke udelukkes, at en fuldstændig objektivisering af reglerne i visse tilfælde vil kunne medføre en urimelig retsstilling for skyldner. Der er derfor givet mulighed for, at restancein­drivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan tillade, at dækningsræk­kefølgen fraviges. Bestemmelsen skal sikre, at skyldner kan anvise sin betaling til dækning af bestemte krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler, eller hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner.

Forslaget om harmonisering af reglerne skal desuden ses i sammenhæng med, at inddrive­sen generelt tilrettelægges med udgangspunkt i den enkelte skyldners betalingsevne. Det sker for det første i kraft af, at fastsættelsen af afdragsordninger og lønin­deholdelse tager udgangspunkt i skyldners indtjening. Der inddrives således som altovervejende hovedregel ikke hos kontanthjælpsmodtagere og andre med tilsvarende lav indkomst. For det andet har restancein­drivelsesmyndigheden mulighed for at eftergive gæld helt eller delvist, ud fra en vurdering af skyldners individuelle forhold, herunder hvis skyldner ikke inden for de nær­meste år har udsigt til at kunne afvikle sin gæld.